

Læsninger

Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed. Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen. Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.

Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.

Johannes 15, 9-13, +17

Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed. Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre. Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd.

Kol 3, 12-14

Kære konfirmander kære gæster

Så kom endelig den store dag – den dag vi har ventet på med spænding og med længsel – men nok også med en del nervøsitet – bare nu alt kommer til at gå som det skal, bare jeg ikke laver nogen fejl, snubler op af kirkegulvet, får næseblod og sviner min fine kjole til – og måske I forældre tænker det sammen – bare alt går som det skal, bare maden ikke brænder på, bare jeg ikke kommer til at græde (for meget) under min tale, bare dagen forløber som den skal, uden de store fejl. Og sådan kan vi egentligt også godt tænke om livet – for os selv og for vores børn – bare livet kommer til at gå godt, bare der ikke sker for store fejl.

Da jeg var barn, havde mine skoleblyanter et viskelæder i den ene ende. I dag har de mange tastaturer, som fylder min

hverdag, alle en sletteknop. Det siger på en gang noget meget banalt og meget vigtigt om os mennesker: vi laver fejl. I det store og i det små går det galt. Vi kommer til at åbne en rystet sodavand, så vi bliver smurt ind i klistret stads, vi kommer til at træde i en hundelort, regnet forkert, glemmer en aftale, kører lige ud i et T-kryds og bliver skilt. Vi undskylder os med, at det er menneskeligt at fejle, men når det nu er sådan, hvorfor har vi så svært ved at indrømme vores fejl?

Mange af os har travlt med at vise vores perfekte liv udadtil, det gælder når man går i 7.klasse og når man er voksen. Vi vil så nødig vise vores uperfekte liv, vi har i stedet travlt med at vise alt det der lykkes - på Instagram, facebook og snap bilder vi hinanden ind at vi er uden fejl, at vores liv er perfekte. I et væk deler vi solnedgange, lækre morgenmads arrangementer, idylliske ferier, skønne aftener med nære

venner, med kloge smukke børn. Når vi kun viser alt det der lykkes for os, når håret sidder godt, når neglelakken ikke skaller og når vi får 12 i den sidste danskestil, gør vi livet fladt. Det gør os bange for at ikke være perfekte og være fulde af fejl, ikke at være en succes. Vi viser ikke vores livs fraklip. I samfundet kaldes det for nulfejlskultur og korrekthedsideal.

For nyligt så jeg "Blacman på skemaet" og i det program udtalte direktør for Nationalmuseet Rane Willerslev:

"Når vi taler om et korrekthedsideal, og en nulfejlskultur som i den grad gennemsyrrer folkeskolen i dag, så er begrebet nulfejl et ideal indenfor en offentlig administration - der må man jo ikke lave fejl og det giver nok meget god mening dér - men det er et ideal, man nu bruger som et pædagogisk mål og det er dybt problematisk for jeg er ret overbevist om at de fleste af os er enige om, at vi ikke kun kan leve af bogholdere i fremtiden."

Hvis man ser på sit liv som en film, ville det så ikke være skønt, hvis man kunne rense sit liv for fejlskud og forseelser – og lade fraklippene hobe sig op i en bunke på gulvet, så den rene vare, den perfekte livsfilm, stod tilbage ubesmittet af alt, hvad der er skamfuldt og skyldtyngende?

Eller ville det være så skønt? Rummer fraklippene ikke nogle af vores vigtigste oplevelser? Er erfaring ikke det navn, vi giver vores fejltagelser? Ville vi ikke blot være halve mennesker hvis vi ikke også havde vores fraklip?

Det er hvad Gud siger til os, at det er menneskeligt at fejle – nogen gange kommer vi til at gøre det onde som vi ikke vil. Nogle gange kommer vores ord eller handlinger til at gøre mere skade end gavn - sådan var det for de mænd vi mødte da vi – konfirmanderne og jeg var inde og høre fangekorets sange og fortællinger.

Fangekoret – kan I huske det – de stod der på scenen, kun en meter fra jer og så begyndte de ellers at præsentere sig selv – en sad inde 14 år for mordbrand, en sad 12 år for vold og mordforsøg – en sad seks år for narko og sådan blev de bare ved, og vi sad bare mussestille og vi rykkede måske lidt tilbage i sædet – det var altså folk der havde begået de værste fejl et menneske kan gøre der her stod lige foran os. Og så begyndte de at synge sange om hvordan det er at bo i et fængsel – om hvordan man hver morgen må tage en maske af hårdhed på for at kunne klare livet uden alt for mange tæsk – sange om hvordan det er at være datter til en far der sidder i fængsel, og om hvad er det nu lige, man siger til sine klassekammerater når ens far endnu engang ikke er hjemme eller ikke deltager – eller sangen til en bror hvor der synges om fortrydelse og håbet om at blive tilgivet.

Det var smukke og rørende sange – og ja ja vi skal da ikke være naive – det er jo fanger der stod der på scenen og de sidder jo ikke inde for deres blå øjnes skyld.

Det ved vi jo godt, de har begået både den ene og den anden forbrydelse, men dommeren har truffet en afgørelse og afsagt en dom, som de indsatte afsoner – så behøver jeg vel ikke også fylde en masse fordømmelse oveni? For så får de vel egentlig en dom oveni dommen?

Jeg kan føle afsky for ting, som mennesker har gjort, men jeg vil ikke føle afsky for mennesket – og det er vel egentlig også hele kristendommens pointet – du er menneske – du fejler – men du er stadig elsket!

Konfirmander - I kommer til at fejle i det, der bliver jeres liv – forhåbentligt ikke så meget som de mænd i fangekoret – men små fejl – og større fejl – I kommer til at kysse på den

forkerte pige/dreng på det forkerte tidspunkt, i kommer til at drikke for meget, I kommer til at lyve, måske bare lidt, måske meget – lyve for jer selv eller nogen i elsker – I kommer til at såre jer selv eller måske nogen I holder usigeligt meget af. Og nu siger jeg jo ikke det her til jer fordi I skal gå hjem og låse døren, pakke jer selv ind i dynen og så aldrig komme ud igen – nej jeg siger det til jer som en opmuntring – ikke til bevidst at gå ud og lave fejl, men til en tro på og tillid til, at når I kommer til at fejle så er I ikke de første der har gjort det – I er ikke alene med jeres fejl – vi andre kender det godt. Og så skal I vide at når I fejler så ligger der forhåbentligt en god læring I det – det vi kalder erfaring, det som også er en del af det at bliver ung, voksen – en del af det som er livet på godt og ondt.

Men jeg har også en lille ting med til jer i dag - det her kæmpe viskelæder, hvor der står "For big mistakes". Et

viskelæder til de store fejltagelser – en lille hilsen her fra kirken og fra Gud – for som Jesus satte en streg i sandet for kvinden der havde dummet sig, viskede hendes fejl bort og gav hende en ny start, en ny begyndelse, sådan vil han også altid gøre det for jer – for det er menneskeligt at fejle – og det er vigtigt at lære af sine fejl og så tro på, at man også har lov til at få en chance til, en ny start hvor ens fejl er visket bort. For sådan er Gud - Han kender alle bumpene, og han ved, hvor let mennesker kan snuble og falde. Og det gør vi. Vi tumler igennem vores liv og laver små og store fejl, men selv når vi vender os mod Gud med hænderne fulde af fejltagelser, så vil vi ikke møde fordømmelse men tilgivelse. Det er faktisk den tilgivelse, der breder ud under os som et sikkerhedsnet, når vi bliver døbt. Det er den dåbsgave I alle fik da jeres forældre bar jer herind i kirken for første gang. Og her fik I at vide, som I også gør det i dag, at I skal leve

livet – leve det fuldt ud, I skal ikke gemme jer bort i et hjørne af frygt for at lave fejl – nej I skal leve livet fuldt ud og samtidig vide at jeres liv er omsluttet af Guds uendelige kærlighed.

Gud siger til jer: I skal bære jeres viskelæder med stolthed. Vise hinanden, at livet er at fejle, i stedet for bare at sige det og så iøvrigt opføre jer, som om det kun gælder alle andre. I skal hylde dem, der tør mislykkes i fuld offentlighed. Dét er at favne jeres menneskelighed og i det er I elsket!

Tillykke med alle jeres fejl, I skal hylde dem og alle jeres smukke fejltagelser og tillykke med jeres konfirmation!